

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **L. M. H.**, zast. Mgr. Ilonou Sedlákovou, advokátkou, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2013, č. j. 8 A 373/2011 - 53,

t a k t o :

Návrh žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e
z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 10. 1. 2013, č. j. 8 A 373/2011 – 53 zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2011, č. j. MV – 43970 – 8/SO – 2011 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. O nákladech řízení rozhodl městský soud tak, že žalovaný je povinen žalobci zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 8.808 Kč k rukám jeho právní zástupkyně Mgr. Ilony Sedlákové, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku. Městský soud odůvodnil své rozhodnutí tak, že žalovaný vedl se žalobcem dvě správní řízení v téže věci, což způsobilo nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[2] Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž požádal o přiznání odkladného účinku. Tento návrh stěžovatel odůvodnil tak, že podle jeho názoru je rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, nesrozumitelný a nezákonný pro nesprávné právní posouzení věci, proto je nezákonný i jeho výrok o náhradě nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že stěžovateli byla uložena povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8.808 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku, výkon tohoto rozsudku by znamenal pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem, kterým je ekonomická efektivita řízení, resp. nepřijatelná zbytečná finanční zátěž Ministerstva vnitra jako správního úřadu, pokud důvod úspěšnosti v předcházejícím soudním řízení na straně žalobce v kasačním řízení odpadne.

[3] Žalobce se k podanému návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřil.

[4] Podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přičemž za tím účelem přiměřeně užije § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve znění účinném od 1. 1. 2012 je k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a současně přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.“

[5] Nejvyšší správní soud stejně jako např. v usnesení č. j. 6 Ads 87/2009 – 49 ze dne 15. 7. 2009 upozorňuje, že institut odkladného účinku je primárně spjat s žalobou jakožto nástrojem ochrany veřejných subjektivních práv adresáta veřejnoprávního působení. Odkladný účinek přiznávaný žalobě má proto ochránit tohoto adresáta veřejné správy před případnými neodstranitelnými negativními následky aktu veřejné správy. Postavení stěžovatele jako žalovaného správního orgánu, jemuž soudní řád správní přiznal legitimaci podat kasační stížnost jako orgánu moci výkonné, spíše nasvědčuje tomu, že poskytnutím legitimace k podání kasační stížnosti správnímu orgánu se vyjadřuje zájem na efektivitě působení objektivního práva a jednotě a zákonnosti rozhodování krajských soudů ve správním soudnictví. Z tohoto hlediska je nutno nazírat i na otázku odkladného účinku kasační stížnosti.

[6] Výše uvedené plně koresponduje se zákonnou úpravou možností přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. za přiměřeného použití ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s., které umožňuje přiznat odkladný účinek žalobě na návrh žalobce. Z textu posledně uvedeného ustanovení, konkrétně ze slovního spojení „na návrh žalobce“, je možno usuzovat, že odkladný účinek bude zpravidla přiznáván na návrh osoby, která se domáhá ochrany svých veřejných subjektivních práv v postavení žalobce proti správnímu orgánu v postavení žalovaného. Přiznání odkladného účinku na návrh stěžovatele, který je jako správní orgán v postavení žalovaného, bude tedy připadat v úvahu pouze ve výjimečných případech.

[7] Návrh stěžovatele, který je správním orgánem, je třeba hodnotit i ve světle názoru vyjádřeného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 – 49, publikovaného pod č. 1255/2007 Sb. NSS „*S ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům, které zákon opisuje slovy o nenahraditelné újmě.*“ V citovaném rozhodnutí rozšířený senát Nejvyššího správního soudu příkladmo uvádí jako relevantní situaci pro udělení odkladného účinku případy vrácení řidičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podnikovi.

[8] Dále je nutno podotknout, že sama kasační stížnost je opravným prostředkem mimořádným, neboť směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Přiznání odkladného účinku pravomocného rozhodnutí je třeba připustit pouze tehdy, jestliže nezbytnost odkladného účinku převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci. Pokud by správní

pokračování

orgány neměly být vázány pravomocným rozhodnutím krajských soudů, kterými se ruší jejich správní akty a rozhoduje se i o náhradě nákladů soudního řízení, pak by zákonodárce musel zcela změnit koncepci správního soudnictví a vyloučit právní moc rozhodnutí krajských soudů. Přiznání odkladného účinku proto musí být i proto vyhrazeno pro ojedinělé případy.

[9] V posuzovaném případě odůvodnil stěžovatel svůj návrh na přiznání odkladného účinku jím podané kasační stížnosti tím, že podle napadeného rozsudku městského soudu je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8.808 Kč, což by pro něj znamenalo nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a přiznání odkladného účinku není podle názoru stěžovatele zároveň v rozporu s důležitým veřejným zájmem, kterým je ekonomická efektivita řízení, resp. nepřijatelná zbytečná finanční zátěž ministerstva vnitra jako správního úřadu, pokud důvod úspěšnosti v předcházejícím soudním řízení na straně žalobce v kasačním řízení odpadne.

[10] S tímto názorem se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Pokud stěžovatel tvrdí, že mu zaplacení náhrady nákladů řízení v celkové částce 8.808 Kč způsobí nepoměrně větší újmu, než jakou by způsobilo jiným osobám přiznání odkladného účinku, bylo by třeba, aby vzhledem ke shora uvedeným zásadám výjimečnosti institutu odkladného účinku kasační stížnosti, zejména v případě, že o jej navrhne správní orgán, zevrubně vyložil, v čem spočívají tyto výjimečné okolnosti v posuzovaném případě. Zdejší soud připomíná, že podle ustálené judikatury musí být žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dostatečně individualizovaná a podepřená konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011 – 74). Tyto důkazy však stěžovatel ve svém návrhu nenabídl.

[11] V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti. Kasační soud není povolán k tomu, aby za navrhovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Samotné tvrzení o tom, že zaplacení náhrady nákladů řízení ve výši 8.808 Kč způsobí stěžovateli – státu – nepřijatelnou finanční zátěž, pak nevyznívá ani věrohodně. K tomu soud dále uvádí, že přiznání odkladného účinku by nepochybně způsobilo újmu žalobci, kterému by pak byla přinejmenším po dobu řízení o kasační stížnosti odepřena náhrada nákladů řízení, pravomocně přiznaná rozsudkem městského soudu.

[12] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v případě stěžovatele nejsou podmínky ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. dány.

[13] Z důvodů uvedených proto Nejvyšší správní soud podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. března 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu